

Ο Όσιος Σάββας εν Καλύμνω και η τιμή της μνήμης του

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



ΓΟΝΟΣ ΓΕΓΟΝΑΣ ΓΑΝΟΥ ΚΑΙ ΧΩΡΑΣ, ΜΕΓΑ ΚΑΥΧΗΜΑ ΝΗΣΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ,
ΠΑΜΜΑΚΑΡΙΣΤΕ ΣΑΒΒΑ, ΠΑΤΗΡ ΗΜΩΝ.
ΚΑΙ ΓΑΡ ΟΔΟΝ ΔΙΕΛΘΩΝ ΤΗΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΚΡΟΤΑΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΕΠΕΤΥΧΕΣ.
ΔΙΟ ΠΡΕΣΒΕΥΕ ΧΡΙΣΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΣΩΘΗΝΑΙ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ΗΜΩΝ.

Πρόγραμμα

Εορτής του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα, του εν Καλύμνω Ασκήσαντος.

Την εορτήν θα λαμπρύνουν με την παρουσία των:

οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ρόδου κ.κ.Κύριλλος, και Κώου-Νισύρου κ.κ.Ναθαναήλ, και ο Θεοφ.Επίσκοπος Στρατονικείας κ.Στέφανος.



Την Ε΄

Κυριακήν των Νηστειών, 2 Απριλίου 2017, εορτάζει η τοπική Εκκλησία μας την μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα, του εν Καλύμνω Ασκήσαντος.

Το Εσπέρας του Σαββάτου 1η Απριλίου και ώρα 7:00΄ μ.μ. θα τελεσθεί εις την Ιεράν Μονήν των Αγίων Πάντων, όπου φυλάσσεται το χαριτόβρυτον Σκήνος του Αγίου μας, Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός χοροστατούντος Αρχιερέως, ο οποίος και θα κηρύξει τον Θεϊόν Λόγον, παρουσία του Ιερού Κλήρου της Νήσου.

Μετά το πέρας του Εσπερινού και περί ώρα 10:00΄ μ.μ., θα τελεσθεί Ιερά Αγρυπνία (Μικρόν Απόδειπνον, οι Χαιρετισμοί του Αγίου, Μεσονυκτικόν, Όρθρος, και Νυκτερινή Θεία Λειτουργία), όπου θα χοροστατήσει ο Σεβ. Μητροπολίτης μας Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παΐσιος, ώρα 10:00΄ μ.μ. με 2:00΄ πρωινή.

Το πρωί της Κυριακής 2 Απριλίου, θα τελεσθεί Τρισαρχιερατική Θεία Λειτουργία και η Λιτάνευσις της Αγίας Εικόνας του Αγίου, εντός της Ιεράς Μονής και πρό της Ιεράς Λάρνακος, ένθα αναπαύεται το χαριτόβρυτον Λείψανον του Οσίου και θα τελεσθεί δέησις υπέρ υγείας και Θείου φωτισμού πάντων των όπου γής και εν θαλάσση πλεόντων Καλυμνίων. Τον Θεϊόν Λόγον θα κηρύξει ο προεξάρχων Μητροπολίτης Ρόδου κ.κ.Κύριλλος.

Το Εσπέρας της Κυριακής και περί ώραν 6.30 μ.μ., θα τελεσθεί ο Κατανυκτικός Εσπερινός και θα κηρύξει τον Θεϊόν Λόγον ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Στρατονικείας κ.κ. Στέφανος.



ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΑΒΒΑ

Ο ΟΣΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ Ο ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ ΚΑΤΑΓΩΓΗ - ΜΟΡΦΩΣΗ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ.

Ο θεόφρων πατήρ ημών Σάββας ο νέος ο εν Καλύμνω, γεννήθηκε το έτος 1862 στην Ηρακλείτσα (αναφέρεται και η Γάνου Χώρα της περιφέρειας Αβδίμ) της Ανατολικής Θράκης, από πτωχούς γονείς, τον Κωνσταντίνο, που ασκούσε το επάγγελμα του μικροπωλητή και τη Σμαραγδή. Ήταν μοναχοπαίδι και κατά το βάπτισμα έλαβε το όνομα Βασίλειος. Από μικρής ηλικίας ήταν πιστός και ευσεβής, αλλά και ένθερμος εραστής της αγγελικής μοναχικής ζωής. Αφού τελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα και φύλαξε τον εαυτό του καθαρό από κάθε μολυσμό, δεν συνέχισε τις σπουδές του στο γυμνάσιο, είτε διότι δεν είχε τη δύναμη ο πατέρας του, είτε διότι ο ίδιος ο Βασίλειος δεν είχε διάθεση περαιτέρω μορφώσεως. Κατόπιν τούτου, οι γονείς του, του άνοιξαν ένα μικρό κατάστημα. Ο Βασίλειος, άγοντας το 12ο έτος της ηλικίας του, διαπίστωνε καθημερινά, ότι το επάγγελμα που ασκούσε δεν ήταν στη φύση του. Έπρεπε, λοιπόν, να κόψει το δεσμό που του δημιουργούσε αυτό με τον υλικό κόσμο και να προχωρήσει στο πέλαγος της χάριτος του Θεού. Ήθελε να ζήσει για τον Χριστό και μόνο. Η μητέρα του, μόλις πληροφορήθηκε τους πόθους του τον εβεβαίωσε ότι «αν το κάνεις αυτό θ’

αποθάνω».

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ ΤΑ ΕΓΚΟΣΜΙΑ.

Στην απαλή ηλικία των 12 ετών αντιμετωπίζει τον μέγα τούτο προβληματισμό. Η έλξη του Θεού είναι ισχυρότατη, όπως και η κλίση του. Το «φύγε και σώζου» κυριάρχησε και έτσι, μία ημέρα ιστορική, αλλά και λαμπρή, έβαλε το κλειδί του καταστήματος κάτω από μία πέτρα και κατέβηκε στο λιμάνι για να πραγματοποιήσει την απόφασή του. Ως ελάφι, τώρα, κατευθύνεται προς το ευώδες περιβόλι της Παναγίας, το Άγιον Όρος. Εκεί, εγκαταβιώνει στη Σκήτη της Αγίας Άννης, όπου και απολαμβάνει τους πρώτους καρπούς των ιερών πόθων του. (Κατ' άλλη γνώμη, που στηρίζεται σε διηγήσεις, πρώτα πήγε στα Ιεροσόλυμα). Στη Σκήτη αυτή δέχθηκε το βάρος της μοναστικής δοκιμασίας επί 12 έτη (κατ' άλλους επί 6 έτη) και ασκήθηκε στο έργο της αγιογραφίας και της βυζαντινής μουσικής.

ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ.

Μετά από προσευχή παίρνει την απόφαση να πάει στα Ιεροσόλυμα. Διέρχεται από την γενέτειρά του, επισκεπτόμενος δε τους γονείς του, αναγνωρίζεται από κάποιο σημάδι του μετώπου του. Ο πειρασμός θερμαίνεται και πάλι. Πάλι εμπόδια από τη μητέρα του. Φεύγει ο ακτήμων με τη βοήθεια πλουσίου ανδρογύνου, που πηγαίνει στους Αγίους Τόπους. Ως χρόνος αφίξεώς του στα Ιεροσόλυμα αναφέρεται το έτος 1887, σε έγγραφο του Αρχιεπισκοπείου του ομωνύμου Πατριαρχείου. Αφού προσκύνησε με δέος και ευλάβεια τους Αγίους Τόπους, εισέρχεται στην ιστορική Μονή του Χοτζεβά και γίνεται αδελφός αυτής.

ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ.

Μετά τριετή ενάρετο και οσιακό βίο στη Μονή αυτή κείρεται το έτος 1890 Μοναχός. Οπλισμένος με την αγιαστική χάρη και θωρακισμένος με την αήττητη πανοπλία του αγγελικού σχήματος, το 1894 αποστέλλεται από τον Καθηγούμενο της Μονής στο Άγιον Όρος για να ασκηθεί στην Ιερά Σκήτη της Αγίας Άννης, υπό την καθοδήγηση του αιμνήστου Αρχιμανδρίτου Ανθίμου, εις την αγιογραφία, προφανώς να ειδικευθεί στην τέχνη. Επανέρχεται μετά Ζετίαν στην Ι. Μ. Χοτζεβά και το 1902 προχειρίζεται σε διάκονο και το επόμενο έτος σε πρεσβύτερο. Διατελεί επί ένα έτος (1906) εφημέριος της Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, όπου γνωρίζεται με τον Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, τον μετέπειτα καθηγητή του Πανεπιστημίου και Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος. Ο Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ως Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, αποφαινόμενος περί του Αγίου Σάββα, πριν ακόμα κοιμηθεί και αναγνωρισθεί η αγιότητά του, έλεγε στον Καλύμνιο φίλο του Γεράσιμο Ζερβό: «Να ξέρεις, Γεράσιμε, ότι ο πατήρ Σάββας είναι άγιος άνθρωπος». Το 1907 επανέρχεται στην Ιερά Μονή Χοτζεβά και ασχολείται, παράλληλα προς την έντονη πνευματική ενάσκησή του, με το

ευλογημένο εργόχειρο της αγιογραφίας.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Το 1916, ύστερα από 26 χρόνια περίπου παραμονής στους Αγίους Τόπους επέστρεψε στην Ελλάδα. Έτσι σφραγίζει μια ωραία ασκητική ζωή, πλήρη πνευματικής καρποφορίας. Έφυγε από την έρημο του Ιορδάνου, όπου ζούσε «ως υσιπέτης αετός», τρεφόμενος ως πτηνό με μια κουταλιά βρεγμένο σιτάρι την ημέρα και νερό από τον ποταμό, διότι οι Άραβες πολεμούσαν τον ευλογημένο ερημικό βίο. Ευρισκόμενος στην Ελλάδα αναζητεί νέα γη ασκήσεως. Κατά το έτος της επιστροφής του, φαίνεται ότι μετέβη στη νήσο Πάτμο. Αφού παραμένει εκεί επί 2 έτη, πηγαίνει στο Άγιον Όρος, απ' όπου κατέρχεται στην Αθήνα για να αγοράσει υλικά αγιογραφίας. Κατά το διάστημα αυτό και μέχρι μεταβάσεώς του στην Αίγινα φαίνεται ότι μετέβη στο Ξερονήσι Παραμπόλα και στην Ύδρα.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΣΤΗ ΑΙΓΙΝΑ.

Στην Αθήνα συναντά υποτακτικό του Αγίου Νεκταρίου, ο οποίος τον πληροφορεί ότι τον αναζητεί. Απ' αυτό συνάγεται ότι οι δύο άγιοι είχαν προηγούμενη γνωριμία. Από την Αθήνα, λοιπόν, πηγαίνει στην Αίγινα, όπου διακονεί τον άγιο Νεκτάριο μέχρι την κοίμησή του. Η μετά του αγίου Νεκταρίου συγκαταβίωσή του συνέβαλε πολύ στην περαιτέρω πνευματική πρόοδο του οσίου. Εγνώρισε την αυστηρά άσκηση του αγίου Νεκταρίου, τους πολέμους των μικρών ανθρώπων, αλλά και την αναμφισβήτητη αρετή του, την παροιμιώδη ταπείνωση και απλότητά του. Είδε τη θεία κοίμησή του, η οποία εβεβαίωσε την ευαρέσκεια προς αυτόν του Παναγάρχου Θεού με τα έκδηλα σημεία του αγίου μύρου και της ευωδίας, αλλά κυρίως της θαυματουργικής χάριτος. Εις την Αίγινα παραμένει μέχρι το έτος 1926. Αναχωρεί για την Αθήνα, διότι στη Μονή προσέρχεται πολύς κόσμος και ο θόρυβος τον κουράζει. Στην Αθήνα συναντά τον Γεράσιμο Ζερβό, ο οποίος τον φιλοξενεί στο σπίτι του και τον πείθει τελικά να μεταβεί στην Κάλυμνο.

ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ.

Το ίδιο έτος (1926) φθάνει στην Κάλυμνο, όπου μετά από κάποια έρευνα-περιπλάνηση εγκαταβιώνει οριστικά στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων. Σ' αυτή τη Μονή, της οποίας τυγχάνει κτήτορας, είχε ασκητεύσει και ο ενάρετος και διορατικός Ιερομόναχος π. Ιερόθεος Κουρούνης. Ο θεσπέσιος αυτός λειτουργός του Υψίστου, προ της κοιμήσεώς του, παρηγορώντας τις λυπημένες αδελφές είπε: «μετ' ολίγον θα έλθω εδώ ανώτερός μου». Και πράγματι επαληθεύθηκαν τα λόγια του. Ο π. Σάββας, ευθύς μετά την εγκατάστασή του στην Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων, κτίζει με τη βοήθεια του Γεράσιμου Ζερβού τα επάνω κελιά και αρχίζει μία έντονη πνευματική ζωή. Αγιογραφεί, τελεί τα θεια Μυστήρια και τις ιερές Ακολουθίες, εξομολογεί, διδάσκει με το στόμα και το παράδειγμά του και βοηθεί

χήρες, ορφανά και φτωχούς. Ζει με ταπείνωση, άσκηση και προσφορά, ώστε το αγγελικό παράδειγμά του να ενθυμούνται με δάκρυα και συγκίνηση όσοι τον ε γνώρισαν. Πάντοτε δε θα επικαλούνται με πίστη τη χάρη του στις ποικίλες δοκιμασίες της ζωής τους. Πρόθυμος όταν ζούσε, προθυμότετος μετά την κοίμησή του.

ΟΙ ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Ήταν επιεικής και εύσπλαχνος στις αμαρτίες των άλλων, δεν ανεχόταν τη βλασφημία και την κατάκριση. Αυτά τα δύο πολύ τον ετάρασσαν. Η σκληρά άσκησή του, του χάρισε την ευωδία του σώματός του, αλλά και την ασθένεια. Το πέρασμά του ήταν ευώδες. Αυτή η ευωδία θα εξέλθει και από το μνήμα του κατά την εκταφή του. Όπως σ' όλους τους ανθρώπους του Θεού, έτσι και από τον π. Σάββα δεν έλλειψε «ο σκόλοψ τη σαρκί».

Υπέφερε από προστάτη και σοβαρά κοιλιακή πάθηση. Για τον προστάτη έκανε εγχείρηση και θεραπεύτηκε. Όταν του έλεγαν να πάει στην Αθήνα να θεραπευθεί και για το κοιλιακό νόσημα, απαντούσε: «Αυτό, παιδί μου, θα μας σώση, τίποτε άλλο δεν κάναμε. Αυτό είναι το καλό που θα μας πάει στον Παράδεισο. Ο Θεός είναι μεγάλος». Ο π. Σάββας αγαπούσε όλους τους ανθρώπους και κατέβαλλε προσπάθεια για τη μετάνοιά τους και επιστροφή τους στον Χριστό. Η αγάπη του ήταν ειλικρινής και πηγαία. Ήταν δε αφιλοχρήματος. Ουδέποτε κρατούσε χρήματα. Από την αγιογραφία και τα μυστήρια ό,τι ελάμβανε τα έδινε στους πτωχούς, στις χήρες και τα ορφανά. Η ζωή του ήταν μία συνεχής κατάσταση αγίας υπακοής. Ενδεικτικό αυτού είναι και η υπακοή του να δεχθεί κατά την περίοδο σοβαράς ασθενείας, ο ακρότατος αυτός ασκητής (στο Άγιον Όρος κατ' εντολή του γέροντά του) τον Δεκαπενταύγουστο κρέας πετεινού. Ο μακάριος, για κάθε πνευματικό πρόβλημα ελάμβανε άνωθεν την πληροφορία και έτσι βάδιζε επί του ασφαλούς. Είχε πολλούς πειρασμούς και χάλασε πολλές παγίδες του διαβόλου. Κάποτε, και συγκεκριμένα μία Καθαρά Δευτέρα, για να μη τελέσει τις ακολουθίες του, τον έκλεισε επί τρεις ημέρες στο κελί του. Ήταν χαριτωμένος και ευλογημένος από τον Κύριο. Πράος, ανεξίκακος, άδολος, υπάκουος και πονετικός.

ΤΟ ΟΣΙΑΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ.

Εδόξασε τον άγγελο στη γη και τον άνθρωπο στους ουρανούς. Ήταν άγγελος και άνθρωπος και αντιστρόφως. Κατά τον τρόπο αυτό εκπλήρωσε τις ημέρες της επί γης πορείας του μέχρι της 7ης Απριλίου 1948, ότε παρέδωκε την αγία του ψυχή στον Κύριο. Περί το τέλος της ζωής του ευρίσκεται σε άκρα περισυλλογή και ιερά κατάνυξη. Επί τρεις ημέρες δεν εδέχθη ουδένα. Ευρίσκετο πλέον στο στάδιο της ιεράς μεταστάσεώς του. Έδωκε τις τελευταίες συμβουλές και εξήτησε γην εν Χριστώ αγάπη και υπακοή. Όταν ο επιθανάτιος ρόγχος τον κατέλαβε και επί

μακρόν συνεχίζετο, ξαφνικά λαμβάνει δυνάμεις, ενώνει τα μικρά ευλογημένα χέρια του και χειροκροτεί επανειλημμένα, ενώ από τα χείλη του εξέρχονται οι τελευταίες ιερές φράσεις: «Ο Κύριος, ο Κύριος, ο Κύριος». Ήταν η βεβαίωση της θείας μεταφυσικής πορείας του. Ήταν το κύκνειο άσμα της θεοφιλούς ζωής του. Την ώρα εκείνη ολίγες μόνον μοναχές περιέβαλαν μία αγία μορφή, έναν θαυμάσιο αγωνιστή της πίστεως και της ευσεβείας, έναν οικιστή του Παραδείσου. Ο ουρανός εγνώρισε τη μετάστασή του και επανηγύριζε. Έτσι, η γη εχάρισε στον ουρανό τον άγιο αυτό βλαστό της και ο ουρανός αποδέχθηκε την ιερά αυτή προσφορά.

Είθε και εμείς, μιμούμενοι, κατά το δυνατόν, τις αρετές του Αγίου Σάββα του νέου, του θαυματουργού, αλλά και με τις πρεσβείες του να αξιωθούμε της Ουρανίου Βασιλείας. Αμήν.

Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως